

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Victory Corporation s.r.o.**, IČ 03845192, se sídlem Pod Valem II. 878, Průhonice,
zastoupeného Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha1,

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1,

o nezákonném zásahu,

t a k t o :

- I. Žaloba ze zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce v žalobě uvedl, že Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend (dále také jako „kontrolní orgán“) uskutečnil vůči žalobci kontrolu zahájenou dne 7. 3. 2018 v 9: 38 hod., v místě: Pštrossova 27, Praha 1, a ukončenou posledním kontrolním úkonem dne 7. 3. 2018 (dále také jako „kontrola“), kterou formálně provedl xxxx (dále také jako „kontrolující“) při výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě, přičemž byl

o výsledku kontroly vypracován Protokol o kontrole č. T/20180307/1/Fk ze dne 8. 3. 2018 (dále také jako „*Protokol o kontrole*“).

[2] Žalobce má za to, že postupem žalovaného (jako kontrolního orgánu) byla kontrola zahájena a provedena nezákonně, neboť kontrolní řád dává pravomoc k provádění kontrol pouze kontrolním orgánům a nikomu jinému. V případě kontroly žalobce neprováděl kontrolu v celém rozsahu kontrolující, ale kontrola, resp. její důležitá (sou)část byla vykonávána přizvanými osobami, kterými xxxx.

[3] Tyto přizvané osoby plnily podle Protokolu o kontrole úkony první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě, jinak řečeno plnily úkony kontrolujících osob po dobu jízdy (prováděly kontrolní nákup a kontrolu vybavení vozidla). Přizvané osoby byly předem úkolovány kontrolním orgánem při plánování kontrolní činnosti, započaly kontrolu, prováděly část kontroly, a kontrolní orgán následně využívá rovněž jejich Záznamu z kontrolní jízdy jako nedílné přílohy k Protokolu o kontrole, čímž povyšuje jejich zjištění na roveň zjištění kontrolující osoby a považuje takové záznamy z kontrolní jízdy za součást protokolu o kontrole (tj. jako součást veřejné listiny nadané ze zákona správností).

[4] Účel přizvaných osob je podle zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*kontrolní řád*“, nebo „*KŘ*“) zcela jiný. Ze zákonného ust. § 6 KŘ zcela jasně vyplývá účel institutu přizvané osoby, kdy kontrolní orgán může k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu. Z podstaty věci se bude jednat o takové fyzické osoby, které svými odbornými znalostmi či zkušenostmi mohou kontrolnímu orgánu přispět k dosažení kontrolního účelu (proto jsou přizvány). Bude se především jednat např. o znalce, tlumočníky, jiné odborníky a to zejména tam, kde kontrolní orgán nemá takové odborné znalosti nebo zkušenosti, které potřebuje v zájmu dosažení účelu kontroly. Není možno tedy z podstaty institutu přizvané osoby tuto využívat k samostatnému provádění kontrolních úkonů nebo částí kontrol; zvláště tomu nemůže být v případě, že je kontrolní orgán k provádění takových kontrolních úkonů nadán, což žalovaný jistě je.

[5] V daném případě kontroly žalobce se z Protokolu o kontrole podává, že kontrola žalobce byla zahájena nástupem cestujících, přizvaných osob. Jednalo se tedy o první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě [ve smyslu § 5 odst. 2 písm. c) KŘ]. Z podstaty věci a z výsledku činnosti přizvaných osob (popsané v Protokolu o kontrole) se v případě této části kontroly jednalo mj. o provádění kontrolního nákupu (tzv. utajený nákup) ve smyslu § 8 písm. b) KŘ. Přizvané osoby nejenže provedly kontrolní nákup (tedy zaplatily jízdné přes aplikaci v telefonu), ale také v průběhu kontrolního úkonu zjišťovaly, zda vozidlo žalobce splňuje podmínky nutné k označování a vybavení vozidel taxislužby. Takové kontrolní úkony však přizvané osoby provádět nemohly, protože k nim nejsou nadány zákonným zmocněním ani nejsou takové činnosti účelem institutu přizvané osoby. Kdyby tomu tak bylo, pak se institut přizvané osoby zcela stírá s institutem kontrolující osoby, což z logiky právní úpravy ani nevyplývá ani není možné; došlo by rovněž k zásadnímu popření ustanovení o zahájení kontroly kontrolním orgánem ve smyslu § 5 KŘ a celého smyslu zákonnosti veřejné kontroly.

[6] Žalobce dále uvádí, že se mu při kontrole přizvané osoby neprokázaly žádným zákonným způsobem. Žalobce má za to, že přizvané osoby neměly žádné konkrétní pověření k přizvání ke konkrétní kontrole žalobce. Ve spise k provedené kontrole není patrné žádné konkrétní pověření pro přizvané osoby k přizvání ke konkrétní kontrole provedené toho dne. Kontrolní spis obsahuje pouze všeobecné pověření přizvaných osob k provádění úkolů v rozmezí určitého období. To je však v rozporu s účelem a institutem přizvané osoby, která musí mít k účasti na konkrétní kontrole konkrétní pověření a pověření od konkrétního kontrolního orgánu (zejména z důvodu toho, že jednotlivé kontrolní orgány působící v různých odvětvích státního dozoru musejí případně každý zvlášť pověřit přizvanou osobu k té které účasti na té které konkrétní odvětvové kontrole a na základě toho kterého zákonného zmocnění). Není možné se spokojit s obecným přizváním k neurčitému počtu kontrol, které nejsou ještě v době vydání pověření známy, nadto vydaným nepřislušným odvětvovým kontrolním orgánem bez odkazů na jednotlivá zákonná zmocnění. Takový postup kontrolního orgánu je nutno označit rovněž za nezákonný.

[7] S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhuje, aby soud rozhodl tak, že rozsudkem určí, že kontrola provedená vůči žalobci Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravních agend, která byla zahájena dne 7. 3. 2018 v 9:38 hod., v místě: Pštrossova 27, Praha 1 a ukončená posledním kontrolním úkonem dne 7. 3. 2018, a kterou formálně provedl xxxx při výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě, přičemž byl o výsledku kontroly vypracován Protokol o kontrole č. T/20180307/1/Fk ze dne 8. 3. 2018, byla nezákonná.

[8] Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí s tím, že kontrolní orgán postupuje při výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě v souladu s kontrolním řádem, a tak tomu bylo i v tomto žalovaném případě, kdy samotný výkon kontroly provedl konkrétní pracovník: xxxx. Kontrolní jízdu pak vykonaly přizvané osoby: xxxx.

[9] Kontrolní řád v ust. § 6 odst. 1 umožňuje k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu s tím, že v ust. § 6 odst. 2 stanovuje povinnost vystavit přizvané osobě pověření a poučit přizvanou osobu o jejich právech a povinnostech při účasti a kontrole. Výše uvedeným osobám bylo vystaveno Pověření přizvané osoby s platností od 5. 1. 2018 do 31. 12. 2018 a taktéž byly poučeny o svých právech a povinnostech. Vzhledem k tomu, že u kontrol vozidel taxislužby nelze dopředu určit konkrétní kontrolovanou osobu (dopravce) ani vozidlo, je využíváno pověření s platností jednoho roku, kdy je v případě provedené kontroly kontrolovaná osoba a vozidlo konkretizováno až na místě vlastní kontroly.

[10] Přizvání určité osoby je záležitostí kontrolního orgánu a jím přizvaná osoba se může na kontrole podílet pasivně (pouze sledovat průběh kontroly) nebo aktivně, prováděním jednotlivých kontrolních úkonů (viz ust. § 6 odst. 1 kontrolního řádu). Žalovaný je tudíž přesvědčen, že využívání přizvané osoby k provádění kontrolních jízd není nezákonné, neboť kontrolní řád tuto možnost nezakazuje, právě naopak přímo připouští a umožňuje, přičemž využití přizvaných osob při výkonu státního odborného

dozoru v silniční dopravě je více než účelné, především z důvodu neprozrazení, že se jedná o kontrolní jízdu. Rozhodnutí, zda a jaké osoby budou ke kontrole přizvány, závisí zcela na správním uvážení kontrolního orgánu.

[11] Podstatou kontrolní činnosti v režimu kontrolního řádu je zdokumentovat naprosto standardní chování kontrolované osoby. Tím tak dojde k simulaci reálné jízdy, tak jako by řidič přepravoval běžné zákazníky a může tedy být zkontrolováno, zda za takové situace budou splněny všechny zákonné požadavky při přepravě osob. Kontrolní orgán tak nevidí důvod, proč by přizvané osoby nemohl provádět kontrolní jízdu, když je toto oprávnění přímo zakotveno v kontrolním řádu. Navíc kontrolní řád nikde nestanovuje povinnost, aby kontrolní jízdu vykonal vždy jen kontrolní pracovník.

[12] Dále žalovaný zastává názor, že ust. § 5 odst. 1 písm. c) kontrolního řádu neudává za povinnost, aby první kontrolní orgán vykonal kontrolující, dává tím de facto možnost, aby první kontrolní úkon provedla kterákoli osoba, která má pověření ke kontrole. Pokud tedy přizvaná osoba pověření ke kontrole a účelem jejího přizvání je provést kontrolní jízdu před předložením pověření a prokázáním se kontrolované nebo povinné osobě kontrolním pracovníkem, že byla zahájena kontrola, je okamžik zahájení kontrolní jízdy přizvanou osobou prvním kontrolním úkonem. Není tedy rozhodné, zda první kontrolní úkon ve smyslu ust. § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu provede kontrolující nebo přizvaná osoba.

[13] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[14] Soud přezkoumal důvodnost uplatněných rozhodujících skutečností, přičemž vzhledem k tomu, že se žalobce domáhal vyslovení nezákonnosti zásahu v minulosti, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (ust. § 87 odst. 1 s.ř.s.).

[15] Podle ust. § 5 odst. 1 zákona o kontrole ve znění účinném v rozhodné době: „Kontrolní orgán zahajuje kontrolu z moci úřední.“

[16] Podle ust. § 5 odst. 2 zákona o kontrole ve znění účinném v rozhodné době: „Kontrola je zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je (a) předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo jiné osobě, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela (dále jen „povinná osoba“), jež je přítomna na místě kontroly, (b) doručení oznámení o zahájení kontroly kontrolované osobě; součástí oznámení musí být pověření ke kontrole, anebo seznam kontrolujících, nebo (c) první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo povinné osobě, jež je přítomna na místě kontroly, pokud je provedení takových kontrolních úkonů k výkonu kontroly třeba.“

[17] Podle ust. § 6 odst. 1 zákona o kontrole ve znění účinném v rozhodné době: „Kontrolní orgán může k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu (dále jen „přizvaná osoba“).“.

[18] Podle ust. § 6 odst. 2 zákona o kontrole ve znění účinném v rozhodné době: „Kontrolní orgán vystaví přizvané osobě pověření a poučí přizvanou osobu o jejích právech a povinnostech při účasti na kontrole.“.

[19] Podle ust. § 6 odst. 3 zákona o kontrole ve znění účinném v rozhodné době: „Práva a povinnosti kontrolované osoby a povinné osoby vůči přizvané osobě se řídí přiměřeně ustanoveními tohoto zákona o právech a povinnostech kontrolované osoby a povinné osoby vůči kontrolujícímu.“.

[20] Zásadní žalobní námitkou žalobce bylo, že účel přizvaných osob je zcela jiný, a že tyto osoby nelze využívat k samostatnému provádění kontrolních úkonů nebo části kontrol (tato pravomoc náleží pouze samotnému kontrolnímu orgánu).

[21] V této souvislosti s takto koncipovanou žalobní námitkou soud uvádí, že problematikou přizvaných osob, respektive jejich oprávněními, se zabíral několikrát Nejvyšší správní soud, jenž například ve svém rozsudku ze dne 18. 7. 2018, č.j. 10 As 162/2018-24, k výkladu příslušných ustanovení zákona o kontrole uvedl, že: „[12] Již jen z prvního čtení kontrolního řádu je jasné, že tento zákon umožňuje, aby ke kontrole byly přizvány fyzické osoby, prostřednictvím kterých lze opatřit podklady již před zahájením kontroly. Dle § 3 odst. 1 kontrolního řádu totiž [k]ontrolní orgán může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu. Dle odst. 2 téhož ustanovení pak platí, že pokud navazuje na tyto úkony kontrola, mohou sloužit skutečnosti takto získané jako podklad pro kontrolní zjištění (zvýraznění doplněno). Kontrolní řád pak v § 6 umožňuje kontrolnímu orgánu přizvat k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu fyzickou osobu, které vystaví pověření a poučí ji o jejích právech a povinnostech při účasti na kontrole. Dle § 6 odst. 3 se práva a povinnosti kontrolované osoby a povinné osoby vůči přizvané osobě [...] řídí přiměřeně ustanoveními tohoto zákona o právech a povinnostech kontrolované osoby a povinné osoby vůči kontrolujícímu. [13] NSS souhlasí se stěžovatelem, že kontrolu může provádět pouze kontrolní orgán. Kontrolní řád však výslovně umožňuje využít přizvanou osobu k jednotlivému kontrolnímu úkonu (k účasti na kontrole), tj. nikoli k jejímu celkovému provedení. Přitom stanoví, že se tak může stát za podmínky, že k tomu dochází v zájmu dosažení účelu kontroly (§ 6 odst. 1). Pokud by se přizvané osoby mohly kontroly účastnit pouze v přítomnosti kontrolující osoby, tento zákonný institut by byl nepřipustně zúžen jen na použití znalců, tlumočníků atd. Přizvané osoby by bez účasti kontrolní osoby nemohly provádět třebaš kontrolní nákupy, což je jedna ze stěžejních funkcí, pro které tento institut zákonodárce vložil do kontrolního řádu. [14] Kontrolní orgány samozřejmě nemohou k různým kontrolám přibírat osoby dle jejich libosti. Takové jednání by naráželo na zásadu, dle níž správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena (§ 2 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí, zda a jaké osoby, k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti, budou ke kontrole přizvány, závisí tedy na správním uvážení kontrolního orgánu. Nepominutelným požadavkem tedy je, aby účast přizvané osoby byla potřebná k dosažení účelu kontroly. V posuzované kauze šlo hlavně o to, aby prvotní úkony kontroly nebyly prozrazeny

[viz např. Jemelka, L. - Vetešník, P. - Libosvár, O. *Zákon o kontrole. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, komentář k § 6 a k § 8 písm. b)*], jinak by kontrola postrádala smysl (bylo by obroženo zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu). Přepравce by neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Proto zde byla legitimní potřeba, aby tyto úkony prováděly osoby, které kontrolovaný nemohl znát z vlastní činnosti, tzn. přizvané osoby (§ 6 kontrolního řádu), nikoliv jemu potenciálně známé osoby kontrolující (§ 4). [15] Pro tento závěr svědčí i ustálená judikatura, která činnost přizvaných osob, jež prováděly kontrolní jízdy, bez výhrady akceptovala (srov. např. rozsudky ze dne 2. 11. 2005, č. 2 Afs 104/2005-81, č. 1083/2007 Sb. NSS; ze dne 28. 2. 2008, č. 9 As 31/2007-87; ze dne 13. 9. 2016, č. 6 As 159/2016-40; ze dne 26. 10. 2016, č. 1 As 254/2016-39 a ze dne 14. 6. 2017, č. 5 As 305/2016-22, poslední tři ve věci *EURO TAXI HATĚ*). Byť to bylo ve vztahu k jiné zákonné úpravě, poselství tohoto logického názoru zůstává zachováno i v nynější situaci, kdy se na činnost veřejné zprávy vztahuje kontrolní řád z roku 2012. Netřeba opomenout, že přizvané osoby samozřejmě nemohou – podobně jak úřední osoby – postrádat záruku nepodjatosti [§ 10 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu; srov. též rozsudek ze dne 11. 8. 2010, č. 2 As 60/2010-113, bod 25] a nemohou být nevěrohodné (již cit. rozsudek č. 1083/2007 Sb. NSS). V tomto směru ovšem stěžovatel v celém řízení nic nenamítal. [16] Liché jsou též výtky ohledně nedostatků pověření přizvaných osob. Kontrolní řád vyžaduje písemnou formu pověření k jednotlivé kontrole [§ 4 odst. 3 písm. a)], avšak ve vztahu k osobě, která provádí samotnou kontrolu, nikoliv ve vztahu k přizvané osobě. Dle NSS musí mít i pověření přizvané osoby písemnou formu. Avšak nelze požadovat, aby každé takové pověření přizvané osoby bylo vyhotoveno pro konkrétní kontrolu, která se koná jen na určitém místě v určitý čas a míří na konkrétní osobu kontrolovaného a jeho vozidlo. Takto exaktně ostatně ani nelze předvídat parametry plánované kontroly na úseku silniční dopravy, a to zejména, jde-li o kontrolu řidičů, kteří nabízejí a provozují dopravu přes mobilní aplikace typu *UBER*.“

[22] Jak je patrné z citace odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu, žalobce v této věci namítá skutečnosti, které již byly správními soudy posouzeny a které nebyly shledány nezákonnými. Žalobce v podané žalobě jiné skutečnosti, které by zdejšímu soudu zdůvodňovaly možnost odchýlit se od této judikatury, neuvádí, a soud tak nemá důvod k tomuto postupu přistoupit.

[23] K těmto závěrům soud dále dodává, že zásahová žaloba je podle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 Afs 217/2017 - 34) důvodná, jestliže je kumulativně splněno pět podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).

[24] Žalobce v nyní projednávané věci vyvozuje zásah do svých práv pouze z údajného nedodržení formálních pravidel pro zahájení a provádění kontroly (objektivního práva), neuvádí však, jakým způsobem měla být jeho práva zasažena, resp. svá tvrzení nijak nekonkretizuje. Pouze tak ve vyličení rozhodujících skutečností provádí popis prováděné kontroly, kdy nesouhlasí s jejím průběhem, nijak to však nemíří na to, jak se taková kontrola jako jím tvrzený nezákonný zásah projevila v porušení jeho práv, jak bylo shora uvedeno.

[25] K tomu však Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 11. 2018, č.j. 6 As 227/2018 jasně uvedl, že: „*Zásah do práv stěžovatele by musel být intenzivnější, přičemž v daném případě přizvané osoby nečinily žádné excesivní úkony, které by se práv stěžovatele dotkly výrazněji, než jakákoliv jiná standardní kontrola. Byť formálně při zpětném pohledu provedly kontrolní úkony, chovaly se při kontrolní jízdě (při odhlédnutí od toho, že se jednalo o přizvané osoby, které prováděly kontrolu) stejně jako kterýkoliv jiný zákazník. Proto se nejednalo o žádný exces zasahující do práv stěžovatele. Jeho právní sféru by negativně zasáhlo až excesivní (nebo dokonce šikanózní) jednání kontrolujících či přizvaných osob - např. činění úkonů, které nejsou nezbytné (vyžadování předložit podklady pro věc irelevantní), či provádění kontroly nepřiměřeně dlouhou dobu (což by stěžovatele nedůvodně dlouho zdržovalo od jiných činností)*“.

[26] Nedůvodné jsou též výtky ohledně nedostatků pověření přizvaných osob. Kontrolní řád vyžaduje písemnou formu pověření k jednotlivé kontrole [§ 4 odst. 3 písm. a)], avšak ve vztahu ke kontrolující osobě, nikoliv ve vztahu k přizvané osobě. Dle soudu musí mít i pověření přizvané osoby písemnou formu. Nelze však požadovat, aby každé takové pověření přizvané osoby bylo vyhotoveno pro konkrétní kontrolu, která se koná jen na určitém místě v určitý čas a míří na konkrétní osobu kontrolovaného a jeho vozidlo. Takto exaktně totiž nelze předvídat parametry plánované kontroly na úseku silniční dopravy, a to zejména, jde-li o kontrolu řidičů, kteří nabízejí a provozují přepravu přes mobilní aplikace typu Uber (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 175/2018 – 26).

[27] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 87 odst. 3 s.ř.s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. března 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu